

Idea a „skutečnost“

Patočka neochvějně podtrhuje „chórismos“, když mluví (píše) o ideji. Idea tedy nenáleží do (tohoto) světa, mezi světem „reálným“ a světem idejí je mezera, přeryv, snad propast. Jde o „oddělenost idejí od naší reality, od světa věcí a světa lidí ponechaných samým sobě a uvažovaných jako ryzí reality“. Zkušenost svobody je totéž co „tajemství chórismu“, je to zkušenost distance vůči reálným věcem (vše ex Negat. plat.) Co však můžeme vůbec říci o ideji? Je idea pouze jedna jediná – anebo je idejí mnoho (jako u Platóna)? Jaké vztahy panují mezi jednotlivými ideami? Jsou to vztahy „skutečné“ – anebo to jen my je vidíme či chápeme v těchto vztazích, v souvislostech, v kontextech? A můžeme vůbec ty „ideje“ vidět, byť vnitřním zrakem, nikoliv očima? Mají ideje nějakou svou „formu“? Jsou „a se“, „o sobě“, anebo to takto nemůžeme říkat? Nejsou spíše „pro nás“, „pro nobis“? Jsou-li mnohé, podobají se navzájem něčím? Jsou si některé bližší a jiné vzdálenější? Jsou si některé „příbuznější“, zatímco jiné si jsou „cizí“? Pokud jsou mnohé a aspoň do jisté míry samostatné, jak si udržují od sebe odstup? Jsou si navzájem vnější?

(Písek, 140922-3.)